

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Micha 7, 18 - 19
Ochtenddienst
H. Avondmaal

Broeders en zusters, we mogen vandaag weer het Heilig Avondmaal vieren. De Here wil ons weer laten zien en voelen, dat Hij ons onze zonden weer vergeven heeft. In de tekst van vanmorgen bezingt Micha deze genade van de Here. Nadat de Here ons in zijn zegengroet tegemoet is getreden, zingen we met elkaar van Psalm 146 : 1 en 4. Maar eerst zullen we ons nu voor de Here verootmoedigen door onze afhankelijkheid van Hem te belijden.

- 1 Votum**
- 2 Zegengroet**
- 3 Lied: 146 : 1 en 4**
- 4 Lezing van de wet**
- 5 Lied: Psalm 51 : 4**
- 6 Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 7 Schriftlezing: Micha 7, 1 - 20**
- 8 Lied: Psalm 111 : 1 (de grootheid van Gods daden bezingen)**
- 9 Tekst: Micha 7, 18 - 19**
- 10 Woordbediening**
- 11 Lied: Psalm 147 : 1**
- 12 Dankzegging en voorbede**
- 13 Collecte**
- 14 Lied: Psalm 147 : 7**
- 15 Viering Heilig Avondmaal**
- 16 Voor klaarmaken tafel: Gezang 3**
- 17 Tijdens de viering: Gezang 7, 8, 9 en 10**
- 18 Slotzang: Lied 75 : 2 en 3**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes

Verwondert u zich nog wel eens in de kerk? Verwonderen we ons nog wel eens over de Here. Over wat God doet. Of zijn we zo oppervlakkig, dat God ons niet meer verbaast. Dat we het bijvoorbeeld gewoon vinden, dat de Avondmaalstafel hier weer staat. Dat de Here ons straks aan die tafel wil ontvangen. Dat we straks weer het lichaam en bloed van de Here Jezus ontvangen. Raakt ons dat nog? Of is ons besef van zonden zo uitgehold, dat het ons niet meer verbaast, dat de Here ons in genade aanziet en nog altijd met ons verder wil?

De profeet Micha was in ieder geval nog wel verbaasd. En daarom zet hij het op een zingen. Want hij vol verwondering over Gods vergeving. Deze profeet leefde in de tijd van Jesaja. Zo tussen 750 en 700 voor de geboorte van de Here Jezus Christus. Hij heeft het oordeel over Jeruzalem en Samaria heeft aangekondigd. En hij is er getuige van geweest hoe de Here in 722 Samaria daadwerkelijk in handen mag van de heidenen heeft gegeven. En hij weet dat met Jeruzalem hetzelfde zal gebeuren. De oordelen van God zullen over zijn volk komen. En dat zal verschrikkelijk zijn. Als vreemde volken het land zullen bezetten, je wegvoeren in ballingschap en al je bezittingen zullen afpakken. Wie ziet daar naar uit? En wie zal dat willen bekend maken?

Maar toch is dat niet het enige dat Micha namens de Here bekend moet maken. Want hij mag ook zingen over hoop en toekomst. Hoop en toekomst omdat God de zonden van zijn volk vergeeft. Met een lied mag Micha zijn profetie afsluiten.

In vers 14 heeft hij eerst tot de Here gebeden. Hij heeft aan de Here gevraagd om zijn volk te weiden met een staf. Zijn volk, de schapen van zijn erfdeel. Schapen die eenzaam wonen in een woud, te midden van een vruchtbare landouw. Het zou te ver voeren om nu uitgebreid stil te staan bij dit vers, maar de kern is duidelijk. Micha bidt de Here of Hij weer als een trouwe herder zijn volk, zijn schapen, wil weiden. Schapen die Hij brengt in een beschermende en vruchtbare omgeving waar zij veilig kunnen wonen.

De Here antwoordt dan in vers 15: Evenals in de dagen, toen u uittoogt uit het land Egypte (wegging uit het land Egypte), zal Ik hem wonderen doen zien. Waarna Micha het woord weer neemt en vertelt welke uitwerking dat op de volken, de heidenen, zal hebben. De volken zullen het zien en beschaamd worden, beroofd van al hun kracht; zij

zullen de hand op de mond leggen, hun oren zullen doof worden. Zij zullen stof likken als een slang, als kruipende dieren van de aarde; zij zullen bevend uit hun burchten komen, sidderende zullen zij komen tot de Here, onze God, en zij zullen voor U vrezen. Zonder nu op ieder onderdeel van deze verzen in te gaan is de bedoeling duidelijk. Als de Here zijn volk gaat verlossen en wonderen gaat doen, dan zullen de volken, de heidenen, niet weten wat er gebeurt. Ze hadden gespot met het volk en met hun God, toen Israël werd weggevoerd in ballingschap. Maar nu zullen ze verstommen. Ze zullen niet weten wat ze moeten zeggen. Ze zullen met Israël en de Here niet langer durven spotten. Integendeel, zij zullen van angst voor de Here op de grond vallen, voor Hem knielen en diep respect voor Hem hebben. Ja, ze zullen vervuld zijn van angst tegenover de Here.

Als reactie op de grote en indrukwekkende verlossing die de Here aan zijn trouweloze volk gaat brengen, begint Micha de Here te loven in een lied. En hij doet dat door vers 18 een retorische vraag te stellen: wie is een God als U? Het niet uitgesproken antwoord is: ‘niemand, U bent uniek, er kan niemand gevonden worden die zo is als God’.

Hoewel je in de Bijbel meer teksten tegenkomt die spreken over dat er geen God is als Hij. Denk aan Jesaja 40. Het bijzondere in deze tekst is dat het unieke van de Here in verband wordt gebracht met de grote liefde van God. Die liefde waardoor Hij ons onze zonden en gebrek aan trouw telkens weer vergeeft. Ja, telkens weer. Zoals vers 19 daar ook over spreekt: ‘Hij zal Zich wederom over ons ontfermen.’ Ja, de Here ziet ons weer in liefde aan. Wij hebben weer gezondigd. Ja, we hebben zo vaak gezondigd, dat we zelfs niet meer op vergeving durven te hopen. Maar de Here ontfermt Zich weer over ons. Ja, ook over ons, die net als het volk Israël telkens weer in zonden vallen. Want zie maar, zijn tafel staat weer gedekt voor u en mij.

Afgezien van de inleidende vraag en vers 20 bestaat het lied uit zeven korte zinnen. Vier zinnen in vers 18 en drie in vers 19. Zinnen die duidelijk bij elkaar horen, maar waarin er ook een duidelijk verschil is. Bezingt vers 18 de vergeving van de zonden in meer algemene termen; God doet dit en God doet dat: Hij vergeeft de ongerechtigheid. Hij gaat voorbij aan de overtreding van het overblijfsel van zijn erfdeel. Hij behoudt zijn toorn niet voor eeuwig. Maar Hij heeft een welbehagen in goedertierenheid.

In vers 19 wordt deze rijkdom eigen gemaakt. God doet dit ook voor mij. Hier is dus de toeëigening van de redding die God schenkt in Jezus Christus. Vers 19 is als het ware

een persoonlijk antwoord op vers 18. God die de ongerechtigheid, vergeeft ook die van ons. Hij die voorbij ziet aan de overtreding, ziet ook aan onze overtredingen voorbij. Ja, Hij werpt al onze zonden in de diepten van de zee. Hij die zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, ontfermt Zich over ons. God biedt zijn heil aan, zijn redding en zijn liefde aan. Opdat wij die ootmoedig en dankbaar aannemen.

Zo staat hier vanmorgen ook weer de Avondmaalstafel als teken van Gods liefde en de vergeving van onze zonden. Als teken dat de Here Zich over ons, zondaars ontfermt. En de Here wil dat u zich die vergeving eigen maakt, door straks op te staan en in en uit die vergeving te leven. Want er is vergeving voor u en mijn zonden. Ja, voor alle zonden.

Want let u er maar eens op hoeveel verschillende wijzen in deze verzen onze zonden aangeduid worden. Met ongerechtigheid en overtreding in vers 18 en ongerechtigheid en zonden in vers 19. De zonden in al haar uitingen komen zo ter sprake. Om daarin uit te laten komen, dat werkelijk alle zonden vergeven worden. En de vergeving van de zonden komt vervolgens in nog rijkere en overvloedigere bewoordingen tot uiting. Als er in vers 18 staat dat God de ongerechtigheid vergeeft, dan heeft dat de klank, dat God deze wegzendt. Zoals de zondebok op de grote verzoendag werd weggezonden. Ziet u het broeders en zusters, jongens en meisjes, daar gaan uw, jullie, zonden de woestijn in. En als er staat dat God aan de overtreding voorbijgaat. Dan wordt er bedoeld, dat God aan onze opstandigheid tegen Hem voorbij ziet. Hij negeert het eenvoudig. Hij doet alsof het er niet is. ‘Welke opstandigheid?’ En als er in vers 19 staat dat God onze ongerechtigheden zal vertreden, dan ziet dat op al die verkeerde dingen die we hebben gedaan en tussen God en ons in staan. Maar God vertrapt ze tot er niets van over is. En als er staat dat Hij al onze zonden in de diepte van de zee werpt, dan ziet dat op onze tekortkoningen. Op al die dingen waarin we nalatig zijn geweest. Waarin we tekort zijn geschoten in liefde. Waar we onze gaven hadden moeten inzetten, maar waar we lui en laks zijn geweest. Al die dingen worden in de onvoorstelbare diepten van de zee gevonden, zodat ze nooit meer gevonden worden. Zo doet de Here. Hij vergeeft ons alles waarin we gezondigd hebben.

Maar waarom, doet de Here dat eigenlijk? Op die vraag gaat het middengedeelte van de tekst in. Het wonderlijkste deel, waarin een laag dieper afgestoken wordt. Waarin we een kijkje krijgen in de bron waar die heerlijke vergeving van al onze zonden vandaan komt. Namelijk de bron van Gods wezen, van Gods hart. En de Here maakt ons van zijn

hart bekend, dat Hij zijn toorn niet voor altijd behoudt, maar een welbehagen heeft in goedertierenheid.

God toornt, maar niet omdat Hij daar vreugde in heeft. Maar zijn vreugde is als Hij ons in zijn goedertierenheid kan aanzien. Als Hij u zijn genade kan tonen. En Zich over u kan ontfermen. Daarom heeft Hij zijn Zoon gegeven, opdat wij door Hem mogen leven. Opdat de Here Zich over ons kan buigen en in liefde kan aannemen.

Aanvaardt dan deze liefde van de Here en laat de Here Zich over u ontfermen. En staat dan ook straks op als u uitgenodigd wordt om de dood van uw Heiland te vieren. Want de Here wil Zich wederom over u ontfermen. Want Hij behoudt zijn toorn niet voor eeuwig, maar heeft een welbehagen in goedertierenheid.

Amen